

— Някакви разкрития около убийството на критика Свѣтославъ Рабъ сте искали да направите? — започна той небрежно.

Азъ го погледнахъ очудено. Следователятъ се засмѣ:

— Неговиятъ убиецъ вече отъ месецъ лежи въ затвора, нима не сте чули?

— Неговиятъ убиецъ — убиецътъ на Рабъ? — възклицнахъ азъ.

— Да, точно той. Хазиниятъ на убития.

Разбрахъ грѣшката, която е станала. Съ нѣколко думи разправихъ, що знаехъ, показахъ дневника на следователя. Той смутено замъка:

— Да, азъ също се съмнявахъ. По никакъвъ начинъ не можеше да се докаже, че намѣрения прѣстенъ при убития е притежание на хазиния му. Това ме караше да се съмнявамъ — —

Не го оставихъ да довърши. Разтворихъ страницитѣ отъ тетрадата съ признанията на Секулъ Брадва и ги оставихъ да прочете. Следователятъ склчаше ужасенъ. И той бѣше увѣренъ отъ прочетеното, че Храбъръ е втората жертва на Брадва.

— Трѣбва да се изиска, викаше той. — Той докторъ трѣбва да се изиска отъ американскитѣ власти.

Официално писмо за това изискване бѣ изпратено веднага. Ала нѣколко седмици по-късно то бѣше върнато назадъ съ бележка: „Лицето починало“.

къмъ този отговоръ бѣ приложено нѣщо, чието изследване запалете цѣлата история съ Храбъръ въ страшенъ хаосъ, за да преживе тя къжъ стран-